

som ere Arvesæsteeiendomme fra Præstegaardene. Det er nemlig bitterligt, at der er temmelig betydelige Eiendomme, som i sin Tid ere frafaldte Præstegaardene og gaaede over til Arvesæste, og som ikke vilde faae nogen som helst Gammelskat, saafremt de ikke kunde indbefattes her under Præstegaardene, eller der gaves særlige Bestemmelser for dem; men nu er det jo ønskeligt, at der, naar vi regulere Skylbsætningen for disse Districter, fremkommer saa megen Vigelighed som muligt, og derfor have vi meent, at det ogsaa var ønskeligt her ved denne Leilighed nærmere at bestemme den Fremgangsmaade, som skulde følges ligeoverfor disse Eiendomme. Vi have da troet, at der ligesom kunde paalægges dem den almindelige Gammelskat, men saaledes, at de skulde have Erstatning i Arvesæsteafgiften til Præstegaardene, og at denne, hvor den var fastsat til Korn, beregnedes til Penge efter Capitelstaxten for de vedkommende Amter i de sidst forløbne 10 Aar. Vi have nu forudsat, skjøndt vi ikke antage det for rimeligt, at der kunde være saadanne Tilfælde, hvor Arvesæsteafgiften ikke vilde løbe op til et Beløb af 6 Rd. 80 f. for hver Td. Hartkorn, og for dem have vi foreslaaet i Vighed med, hvad der er fleest i Lovforslaget for et andet lignende Tilfælde, at den hele Afgift da skulde være Eiendommens Gammelskat. Vigeledes have vi ogsaa tænkt os Muligheden af, at der kunde være et eller andet Præstekald, hvis Indtægter derved vilde blive saameget formindskede, at de vilde komme i Klasse med de Præstekald, som man i Loven af 20de Juni 1850, om Ophevelse af flere Skatter, har betænkt at give en særlig Erstatning, og for et saadant Tilfælde have vi ogsaa her i denne Lov villet fastsætte, at en tilsvarende Erstatning skulde tilfaldde saadanne Præstekald. Men ogsaa her maae vi bemærke, at vi ikke troe, at det vil være Tilfældet, i alt Fald kun med et ganske enkelt, men ganske sikkert derpaa ere vi ikke, og det kan jo ikke skade, at man sikker sig ved en saadan Bestemmelse. Vi troe saaledes, at der ved vort Forslag vil blive tilveiebragt den ønskelige Vigelighed i Besætningen af disse Eiendomme, i Vighed med dem, der allerede høre under Kongerigets Lovgivning, og at vi kunne gjøre det uden at tilføie Nogensomhelst nogen

Uret, da Arvesæsteren faaer fuld Erstatning fra Præstekaldet, og dette hele Forhold jo først skal indtræde, efterhaanden som Præstekaldene blive ledige.

Ordføreren: Naar Kongerigets Lovgivning bliver indført i de indlemmede Dele af de forhen slesvigiske Districter, vil det medføre, at de Spørgsmaal bortfalde, som ellers kunde reises om Forholdet mellem de med Ret til at sælge og pantsætte afhændede Fordeieendomme fra Præstegaardene; men naar man altsaa maa antage, at Kongerigets Lov skal følges deri, maa det dog kun gjælde, forsaavidt der ikke med Hensyn til disse Arvesæsteeiendomme finder særlige Forhold Sted, som gjøre, at man ikke uden Indgrib i Contractsforhold vilde kunne ordne Sagen, saaledes som det er foreslaaet. Jeg tør udtale, og det ligger ganske i Forholdenes Natur, at man med al den Omhu, som er udiøst fra den i sin Tid nedsatte Commission, fra den høitærede Finansministers og fra Udvalgets Side, for at komme til det muligt klare Overblik over de Forhold, der finde Sted, dog ikke har kunnet trænge ind i Alt, der maatte grunde sig i særegne contractmæssige Forhold, i de særlige Vilkaar, som ere blevne stillede med Hensyn til Overdragelsen til Arvesæste, og jeg troer, at dette Punkt vil være et af dem, hvori netop Manglen af fuldstændige Oplysninger maa gjøre den lovgivende Magt i høi Grad angstelig ved i en Lov at udtale, hvad der meget let vil vise sig at indeholde en Ordning af reent privatretlige contractmæssige Forhold. Dette er den første Bemærkning, jeg skal tillade mig med Hensyn til den Forudsætning, som, efter hvad der blev udtalt af Fleertallets ærede Ordfører, ligger i Endringsforslaget; men der er en anden væsentlig Omstændighed at tage i Betragtning. Hensigten med Loven er dog for de i det øvrige Kongerige indlemmede Districter at tilveiebringe en fuldkommen Gensartethed; det er netop dette, der, skjøndt man ikke er blind for de Ulemper, som maa skee kunde følge deraf, har bevæget Udvalget til at foreslaae, at Præstegaardene skulde bære Gammelskat; men jeg tør dog bede de Herrer betænke, at den Lov, der har ordnet disse